

Sygn. akt VI GC 157/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka Akcyjna w W.

przeciwko: I. M.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej I. M. na rzecz powoda (...) Spółka Akcyjna w W. kwotę 61 071,37 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy siedemdziesiąt jeden złotych trzydzieści siedem groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 16 396,83 zł (szesnaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt trzy grosze) od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 44 674,54 zł (czterdzieści cztery tysiące sześćset siedemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6 671 zł (sześć tysięcy sześćset siedemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 157/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 września 2015 roku powódka (...) S.A w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej I. M. kwoty 61 071,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od poszczególnych kwot i dat wymienionych w pozwie oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że zawarła z pozwaną umowę o świadczenie usług, która następnie została wypowiedziana przez powódkę z powodu naruszenia przez stronę pozwaną warunków umowy w postaci zgłoszenia do programu osób, które de facto nie były pracownikami strony pozwanej. Powódka dalej wyjaśniła, że w związku z wykorzystaniem przez pracowników wskazanych przez stronę pozwaną z pakietu produktów i usług, wystawiła na rzecz strony pozwanej faktury VAT nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r. na kwotę 16 396,83 zł oraz nr (...) z dnia 1 czerwca 2014 r. na kwotę 44 674,54 zł. Wobec braku zapłaty za w/w faktury VAT, powódka wezwała pozwaną do ich zapłaty, pozwana jednak nie zapłaciła.

W dniu 21 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 2595/15/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana I. M. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, że w dniu 21 marca 2014 r. zawarła umowę o świadczenie usług z powódką podniosła jednak, że zawierając w/w umowę działała w stanie wyłączającym swobodne podjęcie oraz wyrażenie woli, co czyni ją nieważną. Pozwana wyjaśniła, że w chwili podpisywania umowy znajdowała się w stanie długotrwałej depresji powodującej niemożność oceny skutków podejmowanej przez nią decyzji i wyłączającej możliwość swobodnego decydowania. Wskazała, że od 2012 r. choruje na depresję, na którą to chorobę pozwana zapadła w związku z trudnymi i dramatycznymi wydarzeniami, jakie miały miejsce w jej życiu osobistym. W dalszej kolejności pozwana zakwestionowała wykonanie przez powódkę umowy o świadczenie usług z dnia 21 marca 2014 r. Pozwana nadto podniosła, że z treści załączonego do pozwu dokumentu w postaci korespondencji email z dnia 2 czerwca 2014 r. wynika, że część należności wynikająca z dochodzonych przez powódkę faktur VAT została zapłacona.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony sporu w dniu 21 marca 2014 r. zawarły umowę o świadczenie usług wraz załącznikami numer 1 i 2. Przedmiotem umowy było świadczenie usług na rzecz (...) Klienta (pозwanej) w ramach Programu Korzyści Pracowniczych przez Partnerów B. (...) oraz B. (...) (§ 1 pkt 1 umowy). Zgodnie z § 1 pkt. 2 ppkt 1) Program Korzyści Pracowniczych/Program oznaczał zestaw wyselekcjonowanych przez B. (...) pod kątem potrzeb Klienta produktów i usług dostępnych dla (...) zgłoszonych przez Klienta, świadczonych na ich rzecz w okresie obowiązywania Umowy przez podmioty trzecie.

B. (...) zobowiązał się udostępnić użytkownikom zaakceptowany przez Klienta Programu w terminie od dnia 1 kwietnia 2014 r. Aktualny zakres usług, dostępnych w ramach wybranych przez Klienta Pakietów (...) oraz (...) dla poszczególnych Kart określony jest na stronie internetowej www.benefitsystems.pl (§2 pkt 2 umowy). Powódka zobowiązała się w ramach wynagrodzenia za Kartę udostępnić wyłącznie Pracownikom Klienta (pозwanej) posiadającym Kartę o statusie Pracownik, dostęp do Platformy od dnia aktywacji Karty (§2 pkt 5 umowy). Powódka zobowiązała się niezwłocznie po przekazaniu Kart Pracownikom Klienta umożliwić utworzenia konta użytkownika na Platformie (§2 pkt 6 umowy). Powódka zobowiązała się zapewnić w trakcie obowiązywania Umowy zakres usług i ilość Partnerów akceptujących Karty w ramach Programu ilości nie mniejszej niż 1000 podmiotów w tym nie mniej niż 200 (...) zapewniających basen, ściankę wspinaczkową (§2 pkt 10 umowy). Powódka w zakresie Pakietów dla poszczególnych Kart zobowiązała się świadczyć usługi utrzymywania i zapewnienia ciągłej gotowości do dostępu do odpowiednich Pakietów w ramach oferty poszczególnych Kart (§2 pkt 11 ppkt. 1 umowy) oraz odpowiedniej dostępności świadczonych usług przez Partnerów na rzecz Klienta i (...) (§2 pkt 11 ppkt. 2 umowy).

Pozwana zobowiązała się wyznaczyć osobę kontaktową odpowiedzialną za współpracę w ramach Umowy (§ 3 pkt 1 umowy). Pozwana zgodnie z § 3 pkt 1 umowy zobowiązała się poinformować (...), iż Karta nie może być odsprzedawana i przekazywana osobom nieuprawnionym do korzystania z Programu, W przypadku naruszenia obowiązków określonych w zdaniu poprzednim B. (...) zastrzega sobie prawo do wykluczenia danego Użytkownika z Programu i poinformowania o tym fakcie Klienta.

Pozwana nadto zapewniła, że liczba (...) zatrudnionych na podstawie umów o pracę w pełnym wymiarze godzin będzie wynosić minimum 60% wszystkich zgłoszonych na Liście (...) Kart. S. Umowy ustalają, że koszt dostępu do Programu dla Użytkownika korzystającego z Karty (...) tj. dla Pracownika, Osoby Towarzyszącej i Dziecka, wymienionych na Liście, za okres jednego miesiąca, jest określony w Załączniku nr 3. (§4 pkt 1 umowy). Strony przyjęły, że warunki cenowe opisane w odpowiednim Załączniku nr 3 (w odniesieniu do Kart o statusie Pracownika) obowiązują jedynie przy spełnieniu założeń opisanych w Oświadczeniu będącym Załącznikiem nr 1 do Umowy)- §4 pkt 2 umowy. Przyjęto, że pierwszego dnia każdego z Okresów Rozliczeniowych objętych niniejszą Umową, Powódka wystawi fakturę na kwotę uwzględniającą koszt dostępu do Programu dla wszystkich zgłoszonych przez Klienta (...) §4 pkt 3 umowy. W §4

pkt 4 umowy ustalono, że wynagrodzenie będzie płatne przez Klienta, wraz z należnym podatkiem VAT, w ciągu 14 dnia od daty wystawienia faktury VAT, na rachunek bankowy wskazany przez B. (...). W przypadku nieotrzymania faktury przed upływem terminu jej płatności, wynagrodzenie będzie płatne w ciągu 3 dni od daty otrzymania prawidłowo wystawionej faktury VAT. Zgodnie z § 4 pkt 6 w przypadku braku płatności za usługi wykonane przez B. (...) zgodnie z terminem zapisanym w Umowie, B. (...) ma prawo wypowiedzieć umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

Przedmiotowa umowa została zawarta na okres 3 miesięcy (§ 5 pkt 1 umowy). Warunki umowy zaczynały obowiązywać Strony Umowy od dnia 1 kwietnia 2014 r. (§ pkt 2 umowy). Pozwana jako osobę upoważnioną do kontaktów z powódką ustanowiła P. N.. Powódka osobę upoważnioną do kontaktów z pozwaną ustanowiła M. D. (§ 8 pkt 2 i 3).

Pozwana w załączniku nr 1 do Umowy o świadczenie usług zawartej w dniu 21/03/2014 r. oświadczyła, że w dniu podpisania Umowy zatrudnia 458 (...) zgodnie z definicją zawartą w §1 ust 2 pkt 3 Umowy. Pozwana oświadczyła, że w momencie podpisania Umowy spośród (...) zgłasza do Programu 165 osób. Pozwana oświadczyła (warunek 2), że wszystkie zgłoszone osoby pozostają Pracownikami Klienta zgodnie z definicją zawartą w §1 ust 2 pkt 3 Umowy. Pozwana oświadczyła, że w całości pokrywa koszt dostępu Pracownika do programu. Pozwana przyjęła do wiadomości, że w razie naruszenia zobowiązań wynikających z niniejszego oświadczenia powódka uprawniona jest do rozwiązania Umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia, na zasadach określonych § 5 Umowy (pkt 3 załącznika nr 1). Strony przyjęły, że liczba wizyt przysługująca Użytkownikowi Karty jest Nielimitowana (pkt II Załącznika nr 3A do umowy). Dla jednego pracownika całkowity koszt brutto programu wynosił kwotę 98,00 zł brutto. Dla jednej osoby towarzyszącej całkowity koszt brutto programu wynosił kwotę 179,00 zł brutto.

Pozwana na okresie 2014 roku nie zatrudniała żadnych pracowników. Pozwana w dniu 18 sierpnia 2014 r. zawiesiła prowadzenie działalności gospodarczej.

Dowód: umowa o świadczenie usług (k.6-13, 281-286), załącznik nr 1 (k.284-284verte), załącznik nr 2 (k.14, 285-286), załącznik nr 3A (k.15-16), zaświadczenie (k.287), potwierdzenie (k.288), zaświadczenie (k.289), deklaracja rozliczeniowa (...) (k.290), druk (...) (k.307), imienna lista (k.325-326), zestawienia (k. 309-324), legenda (k.308), wydruk z (...) (k.305-306, 239-241) informacja z ZUS (k. 295),

W ramach udostępniania przez stronę powodową w/w pakietu produktów i usług, pracownicy wskazani przez stronę pozwaną w miesiącach kwiecień i czerwiec 2014 r. wykorzystali usługi w ilościach wskazanych w fakturze VAT nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r. na kwotę 16 396,83 zł oraz w fakturze VAT nr (...) z dnia 1 czerwca 2014 r. na kwotę 44 674,54 zł.

Dowód: faktury VAT (k.34, 35,38,39), rozrachunki (k.36,37), zestawienie wizyt (k. 57-138), umowa o świadczenie usług (k.6-13), załącznik nr 2 (k.14), załącznik nr 3A (k.15-16).

Pozwana w dniu 24 lutego 2012 r. zgłosiła się do Zakładu Medycyny Sądowej z prośbą o zbadanie. Pozwana podała, że została pobita przez męża.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach małżeństwo pozwanej zostało rozwiązane przez rozwód.

W dniu 26 września 2012 r. pozwana urodziła martwe dziecko (martwo urodzone).

Pozwana w dniu 21 października 2013 r. zgłosiła się do poradni zdrowia psychicznego, rozpoznanie wstępne epizod depresji. Adnotacja lekarza dot. stanu pozwanej: spokojna, zorientowana wszechstronnie, kontakt dobry, wypowiedź rzeczowa.

Pozwana w dniu 10 grudnia 2013 r. doznała wypadku samochodowego skutkującego stłuczeniem głowy – zalecenia leczenie w warunkach domowych.

Pozwana w dniach 19 lutego do 14 marca 2014 r. przebywała w Centrum (...) w W.. Pozwana została wypisana w nastroju i napędzie bliskim wyrównania. Stan psychiczny pacjentki przy przyjęciu: orientacja prawidłowa,

świadomość jasna, kontakt logiczny, wypowiedzi rzeczowe Utrzymano dotychczasowe leczenie i rozpoznanie. Adnotacja lekarza dot. stanu pozwanej: Jest spokojniejsza, ale nadal mało aktywna. Nie potrafi się skoncentrować.

W dniu 31 marca 2014 r. pozwanej wypisano zaświadczenie o zdolności do pracy.

Pozwana w okresie od dnia 8 sierpnia 2015 r. do 24 sierpnia 2015 r. przebywała na oddziale psychiatrii Szpitala (...) w G.. Rozpoznanie depresyjne nawracające – epizod depresji umiarkowanej. W epikryzie wskazano, że pozwana leczy się z powodu depresji od października 2013 r. Po pierwszym epizodzie wróciła do pracy po pół roku, ale dolegliwości nawróciły na jesieni 2014 r. od tego okresu przyjmuje leki. Wskazano, że pozwana ma świadomość jasną, orientację prawidłową, kontakt dobry, wypowiedzi rzeczowe, nastroj i napęd obniżone, płacziwa, zaburzenia snu, myśli rezygnacyjne, bez myśli samobójczych, bez omamów i urojeń. Wypisana spokojna, w dobrym rzeczowym kontakcie, w wyrównanym nastroju i napędzie.

Pozwana otrzymuje świadczenie rehabilitacyjne z ZUS przyznane od dnia 23 kwietnia 2015 r.

Dowód: orzeczenia lekarza ZUS oraz decyzje ZUS (k.157-168), karta informacyjna z leczenia szpitalnego (k.169-170), opinia S. – Lekarska (k.174), historia choroby (k.209-216, 274-276 verte), odpis zupełny aktu urodzenia (k.171-172), odpis skrócony aktu małżeństwa (k.173), dokumenty (k.242-260verte), karta informacyjna (k.261), informacja o przebytej rehabilitacji leczniczej (k.217-218).

Pozwana została wzywana do zapłaty należności wynikających z faktur VAT nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r. na kwotę 16 396,83 zł oraz w faktury VAT nr (...) z dnia 1 czerwca 2014 r. na kwotę 44 674,54 zł., pozwana jednak nie zapłaciła.

Dowód: wezwanie do zapłaty (18,19) wraz z potwierdzeniem odbioru (k.20-21), wezwanie do zapłaty (k.52,53), wezwanie do zapłaty (24,25) wraz z potwierdzeniem odbioru (k.26-27), wezwanie do zapłaty (48,49) wraz z potwierdzeniem odbioru (k.50-51), wezwanie do zapłaty (k.52,53) wraz z potwierdzeniem odbioru (k.54-55), powiadomienie (k.56), wiadomości email (k.22-23, 28-33,40-47).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja pomimo iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii albowiem nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd nadto oddalił wniosek o dowód z przesłuchania stron albowiem nie ma on znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie wobec treści dokumentów.

Sąd dopuścił dowody z dokumentów, również tych dołączonych w następstwie zarzutów pozwanej co do nie wykazania roszczenia, zwłaszcza, że ich przeprowadzenie nie spowodowało przedłużenia postępowania.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się w pełni uzasadnione.

Powódka przedmiotowym pozwem domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 61 071,37 zł z tyt. łączącej strony umowy o świadczenia usług, za które wystawiła pozwanej faktury VAT nr: (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r. na kwotę 16 396,83 zł oraz nr (...) z dnia 1 czerwca 2014 r. na kwotę 44 674,54 zł, których to pozwana nie zapłaciła.

Pozwana natomiast przyznała, że w dniu 21 marca 2014 r. zawarła umowę o świadczenie usług z powódką podniosła jednak, że zawierając w/w umowę działała w stanie wyłączającym swobodne podjęcie oraz wyrażenie woli (depresja),

co czyni ją nieważną. Pozwana zakwestionowała również wykonanie przez powódkę przedmiotowej umowy nadto podniosła także, że część należności wynikająca z dochodzonych przez powódkę faktur VAT została zapłacona.

Zgodnie z art. 82 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

Mając na uwadze treść wyżej cytowanego przepisu należy zaznaczyć, iż sformułowanie zawarte w art. 82 k.c. wyraźnie wskazuje na to, iż wyłącznie dwie grupy stanów faktycznych powodują wskazaną w tym przepisie wadę oświadczenia woli, a mianowicie stan wyłączający świadomość oraz stan wyłączający swobodę. W tym zakresie nie mają natomiast znaczenia przyczyny, które doprowadziły do powstania wymienionych stanów. Każdy z nich może stanowić wadę oświadczenia woli. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. (sygn. akt IV CSK 7/05): "granica między stanem wyłączającym świadome powzięcie decyzji, a stanem wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest bardzo płynna", nadto "powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i uzewnętrznienie woli nie zostały zakłócone przez destrukcyjne czynniki wynikające z właściwości psychiki czy procesu myślowego osoby składającej oświadczenie woli. Stan wyłączający swobodę musi również wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli, a nie w sytuacji zewnętrznej. Tak pojmowanemu brakowi swobody towarzyszyć będzie natomiast najczęściej także pewne ograniczenie świadomości." W tym miejscu należy podkreślić, iż w zakresie stwierdzenia wystąpienia wady oświadczenia woli decydujący jest stan opisany w art. 82 k.c., natomiast nie przyczyna która go wywołała. Świadczy o tym m.in. zdanie pierwsze wyżej cytowanego przepisu, a mianowicie sformułowanie: "z jakichkolwiek powodów". Z kolei wyliczenie zawarte w zdaniu drugim, wskazujące na takie przyczyny jak choroba psychiczna, niedorozwój umysłowy, zaburzenia czynności psychicznych choćby przemijające stanowi wyliczenie o charakterze jedynie przykładowym (M. Pyziak-Szafnicka, Kodeks Cywilny. Część Ogólna. Komentarz., red. M. Pyziak-Szafnicka).

Przez pojęcie braku świadomości należy jednak rozumieć stan charakteryzujący się zupełnym brakiem rozeznania sytuacji i przedsięwziętych przez siebie kroków, choć nie musi on polegać na pełnym zaniku świadomości (np. w efekcie omdlenia) czy też ustaniu czynności mózgu (por. post. SN z 30.4.1976 r., III CRN 25/76, OSP 1977, Nr 4, poz. 78; wyr. SN z 7.2.2006 r., IV CSK 7/05, z glosą M. Zachariasiewicza, Rej. 2008, Nr 12, s. 142 i n.; R. Trzaskowski, Wady oświadczenia woli w perspektywie kodyfikacyjnej, SPP 2008, Nr 3, s. 49). Brak swobody oznacza z kolei stan, w którym osoba rozpoznaje co prawda sens własnego i obcego działania, ale pod wpływem negatywnego oddziaływania pewnych czynników psychicznych wyłączona jest możliwość swobodnego (nieskrępowanego) decydowania. Jako przykłady takich właśnie sytuacji wymienia się w orzecznictwie działanie pod wpływem łaknienia środków odurzających (zwłaszcza narkotyków – por. uchw. SN(7) z 22.10.1975 r., V PRN 4/75, OSN 1976, Nr 9, poz. 90) lub w warunkach ostatecznego wyczerpania organizmu i siły woli spowodowanych ciężką chorobą (orz. SN z 2.9.1948 r., PoC 188/48, PN 1948, Nr 11–12, s. 537). Chodzi przy tym niewątpliwie jedynie o uwarunkowania psychicznej natury tkwiące niejako w samej osobie składającej oświadczenie woli, a nie umiejscowione w zewnętrznej sytuacji, w której osoba ta funkcjonuje.

W wyroku z dnia 7 sierpnia 1970 r. (sygn. akt III CZP 49/70) Sąd Najwyższy wskazał, iż stany opisane w art. 82 k.c. mogą być następstwem przyczyn różnego rodzaju, zarówno o charakterze patologicznym, jak i pozbawionym cech patologii. Analiza praktyki ujawnia, że najczęściej występującymi przyczynami są różnego rodzaju choroby psychiczne, zaburzenia psychiczne pourazowe, psychozy, otepienie, niedorozwój umysłowy różnych odmian i stopni, Nadto w wyroku z dnia 22 października 1975 r. (sygn. akt V PRN 4/75) Sąd Najwyższy do katalogu powyższych przyczyn zaliczył również alkoholizm, wysoką gorączkę, hipnozę, długotrwałe obłożne choroby, narkomanię, czy też agonię.

W tym miejscu wskazać należy, że utarte orzecznictwo sądowe wskazuje, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla

sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła aktywnym działaniem. (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. I ACa 286/14, LEX 1511625).

Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692).

Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556).

Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu Pozwana nie wykazała, aby znajdowała się w takim stanie w momencie zawierania umowy z dnia 21 marca 2014 r, a co więcej przedłożone dokumenty wskazują, iż nawet w momencie hospitalizacji wykazywała świadomość jasną i pełną orientację. Zaburzenia dotyczyły nastroju i napędu. Nawet stwierdzenie depresji istniejącej u strony czynności prawnej nie przemawia automatycznie za nieważnością złożonego przez nią oświadczenia woli. Konieczne jest do takiego ustalenia wykazanie, że strona umowy była w czasie składania oświadczenia woli w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli (art. 82 k.c.) Pozwana nie wykazała aby w chwili podpisywania umowy wystąpił u niej ciężki epizod depresji.

Żaden dowód nie przemawia za tym, by pozwana była w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Nie stwierdzono u niej choroby psychicznej, mającej z natury cechę trwałości, tylko depresję nawracającą – epizod depresji umiarkowanej, która w różnych okresach może mieć różny stopień nasilenia.

Co więcej jak wynika z materiału zgromadzonego w sprawie Pozwana w dniach 19 lutego do 14 marca 2014 r. przebywała w Centrum (...) w W. . Pozwana została wypisana w nastroju i napędzie bliski wyrównania. Stan psychiczny pacjentki przy przyjęciu został określony jako: orientacja prawidłowa, świadomość jasna, kontakt logiczny, wypowiedzi rzeczowe. Zatem stan pozwanej na niecały tydzień przed zawarciem umowy normował się, był dobry, co zresztą potwierdza fakt, że pozwanej w dniu 31 marca 2014 r. wypisano zaświadczenie o zdolności do pracy.

Wobec treści orzeczeń lekarskich, diagnoz oraz wypisania w dniu 31 marca 2014 r. dla pozwanej zdolności do pracy, Sąd uznał, że stwierdzenie braku podstaw zastosowania art. 82 k.c. nie wymaga wiadomości specjalnych. Z tego powodu nie dopuszczono dowodu z opinii biegłego. Szczególnie rażące jest, iż pozwana podpisała osobiście oświadczenia będące załącznikami do umowy, w których oświadcza, że zatrudnia 458 pracowników oraz, że zgłasza do programu 166 osób z imienną listą tych osób, podczas, gdy w toku postępowania wykazała, że nie zatrudniała pracowników. W takiej sytuacji nawet zmanipulowanie przez osobę trzecią nie uprawnia i nie tłumaczy podpisywania oświadczeń niezgodnych ze stanem faktycznym. O ile można wywodzić, że umowa według wzoru powódki jest skomplikowana i bez pomocy profesjonalnego pełnomocnika, mogła być trudna do zrozumienia, o tyle załączniki, w których potwierdza się ilość pracowników, a nawet dostarcza listę ich nazwisk, nie znajduje logicznego wyjaśnienia. Aby powoływać się na nieświadome podpisanie oraz dołączenie listy, trzeba by nie umieć czytać lub być nieprzytomnym. Ze wskazanych przez pozwaną dokumentacji, oraz zapisów o jej stanie zdrowia z okresu

poprzedzającego podpisanie umowy i załączników, jak i opisujących jej stan po tym zdarzeniu, nie wynika, aby nie miała świadomości co do okoliczności tak oczywistej jak to ilu zatrudnia pracowników, skoro nie zatrudnia żadnego.

Zatem nie sposób zgodzić się z zarzutem pozwanej, że zawierając przedmiotową umowę była ona w stanie wyłączającym swobodne podjęcie i wyrażenie woli z powodu ciężkiej depresji.

W ocenie Sądu zaświadczenia i dowody przedłożone przez pozwaną nie stanowią wystarczającego dowodu na tę okoliczność. Jedynie destrukcyjne czynniki wynikające z aktualnych właściwości psychiki lub procesu umysłowego tkwiące wewnątrz osoby składającej oświadczenie woli mogą spowodować stan wyłączający swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli, przez co należy rozumieć całkowite zniesienie możliwości wyboru takiej lub innej decyzji. Odnośnie depresji pozwanej stwierdzić można, że miała one jedynie podłoże natury emocjonalnej i nie mogło ono oddziaływać na jej sferę psychiki w taki sposób, aby wyłączyć możliwość należytego pojmowania znaczenia podejmowanych działań. Stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jak i stan wyłączający swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli musi wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli. Musi wynikać ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła, czyli relacji z panem P. M., na które to wskazuje pozwana. Dowodami mającymi znaczenie dla wywiedzenia takiego stanu nie są również dokumenty z innych instytucji usługowych i finansowych oraz urzędowych, na okoliczność wykazania, że skoro pozwana zaniedbywała tyle swoich innych prywatnych spraw z życia codziennego, to może to świadczyć, o tym, że miała wtedy problemy ze świadomym podejmowaniem decyzji. Takie wnioskowanie byłoby nielogiczne samo w sobie; w ten sposób każdy mógłby lekceważyć całość swoich zobowiązań, a potem uchylić się od odpowiedzialności za nie, powołując na ciężki okres w życiu.

Należy również wskazać, że oświadczenie złożone przez osobę w stanie depresji nie jest automatycznie nieważne jako złożone w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Stan depresji nie jest równoznaczny z permanentnym brakiem świadomości podejmowanych decyzji. (wyr. SA w Gdańsku z 9.3.2011 r., I ACA 1506/10, L.).

W świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki powyższe potwierdza, że w momencie zawierania umowy pozwana zdawała sobie sprawę ze znaczenia czynności prawnej a wyrażenie woli w tym zakresie nie było wyłączone czy też ograniczenie przez stan psychiczny.

Odnosząc się natomiast do zarzutów pozwanej dot. kwestionowania wykonania przez powódkę umowy o świadczenie usług z dnia 21.03.2014 r., jak wynika z materiału zgromadzonego w sprawie, w ramach udostępnienia przez stronę powodową pakietu produktów i usług osoby wskazane przez stronę pozwaną w miesiącu kwiecień 2014 r. i czerwiec 2014 r. wykorzystywały usługi zgodnie z dostarczonym przez powódkę zestawieniem, a strona powodowa wystawiła na rzecz strony pozwanej faktury VAT nr (...).

Należy wyjaśnić, że faktura jest dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c. Dowód z dokumentu prywatnego jest zaś samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 par. 1 k.p.c.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej o niewywiązaniu się powódki z obowiązków wynikających z umowy, wskazać należy, że zgodnie z umową powódka była zobowiązana do tego, że za wynagrodzeniem w niej wskazanym miała m.in. dostarczyć wskazanej przez Klienta (pozwaną) osobie określoną liczbę kart uprawniających do korzystania przez użytkowników z usług objętych programem. Powódka w zakresie pakietów dla poszczególnych kart świadczyła usługi. Utrzymywała i zapewniała ciągłą gotowość do dostępu do odpowiednich pakietów, zapewniała odpowiednią dostępność świadczonych usług przez partnerów na rzecz klienta i użytkowników. Ponadto udostępniła pracownikom pozwanej karty (...) w liczbie uzgodnionej zgodnie z zapisami zawartej umowy.

Nadto w oświadczeniu złożonym bezpośrednio przez pozwaną stanowiący załącznik nr 1 do Umowy, pozwana wprost wskazała że zatrudnia 458 pracowników i w momencie podpisania umowy zgłasza do programu 166 osób. Zgodnie

z kolejnym postanowieniem Załącznika nr 1 pozwana wskazała, że możliwość skorzystania z oferty powoda mają wszyscy pracownicy wyrażający taką chęć, oraz że pokrywa ona w całości koszt dostępu pracowników do programu. W związku z powyższym nie sposób zgodzić się z twierdzeniami pozwanej, że powódka nie miała podstaw do wystawienia wskazanych wyżej faktur.

Pozwana osobiście podpisała umowę zatem w pełni zapoznała się z jej postanowieniami. Ze strony powoda umowę podpisała M. H., która w dniu podpisania umowy pełniła funkcję prokurenta, zatem jej umocowanie do działania w zwykłych czynnościach będących głównym przedmiotem działalności spółki (czym niewątpliwie jest zawarcie przedmiotowej umowy) wynika wprost z KRS.

W ocenie Sądu pozwana nie wykazała również zgodnie z art. 6 k.c., że powódka otrzymała część należności dochodzonych pozwem. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego mailem z dnia 17.06.2014 r. powódka skierowała do upoważnionej osoby informację o konieczności dokonania zaległej płatności na faktury nr (...). W dniu 24.06.2014 r. P. N. (z adresu piotrnegrowski-@spectrum.biz.pi.) wysłał do powódki wiadomość z informacją, że do poniedziałku uregulowana zostanie faktura za czerwiec oraz że przesłane zostanie potwierdzenie zapłaty za fakturę kwietniową. Powyższe zobowiązanie nie zostało jednak wypełnione, o czym wprost świadczy cała treść korespondencji mailowej. Jeżeli pozwana twierdzi, że spełniła świadczenie, pożądanym było przedłożenie w niniejszym postępowaniu potwierdzenia zrealizowanej operacji bankowej czego strona pozwana nie uczyniła. Nie sprostала więc obowiązkowi z art. 6 k.c. Osoba upoważniona do kontaktu z powodem wielokrotnie obiecywała przesłanie potwierdzenia przelewu i dokonanie wpłaty, jednakże żądana kwota nigdy na konto powoda nie trafiła. Z wiadomości mailowych jednoznacznie wynika, że strona pozwana doskonale wiedziała o swoim zobowiązaniu względem powódki, co więcej nie ma w niej żadnej wzmianki o tym, że pozwana w jakikolwiek sposób kwestionuje wykonanie obowiązków z umowy przez powódkę.

Wobec powyższego zarzut pozwanej również w tym zakresie w żaden sposób nie mógł się ostać.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie oparte na podstawie art. 750 k.c. w zw. art. 735 par. 1 k.c. za w pełni zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 61 071,37 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 16 396,83 zł od dnia 16 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- 44 674,54 zł od dnia 16 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 K. c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 3054,00 zł tyt. opłaty od pozwu, 3600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002r. ze zm.), co daje łączną kwotę 6 671,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk